

DAVID SOLOMONS

MÔJ DVOJNÍK
JE
SUPERZLODUCH

MÔJ DVOJNÍK
JE
SUPERZLODUCH

DAVID SOLOMONS

slovar

Text © David Solomons 2017
Obálka a ilustrácie © Laura Ellen Anderson 2017
Translation © Gabriela Patkolová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *David Solomons: My Evil Twin is a Supervillain*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Nosy Crow Ltd., London 2017,
preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Daniela Marsinová

Editorka Dáša Jajcayová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava v roku 2019.

Sadzba ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4215-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Natashu, Luka a Laru...

1 MULTIVESMÍRNE PATÁLIE

„No tak, Luke,“ mrmlal som si popod nos, keď som navigoval Zorbonovu loď okolo ďalšej supernovy. „Aké ťažké už len môže byť pilotovať ukradnutú interdimenzionálnu loď do paralelného sveta?“

Zapieral som sa do veliteľského kresla uprostred 360-stupňového ovládacieho panelu so zarážajúcou plejádou dotykových tlačidiel a bežcov. Na displeji čelného skla svietila pohyblivá mapa bezprostredného okolia a množstvo zrejme veľmi dôležitých čísel. Na rozdiel od displeja, ktorý sa pohyboval pomaly, hviezdy za priezračným vypuklým poklopom prebleskovali okolo závratnou rýchlosťou. Tachometer indi-

koval, že letím rýchlosťou 3. Čo to znamenalo, som netušil.

Vtedy sa mi zdalo, že zhrabnúť Zorbonove kľúče a „požičať“ si jeho loď by mohol byť dobrý nápad. No keď som teraz zápasil s kontrolkami, v ušiach mi zneli slová najväčšieho pašeráka a vesmírneho kovboja: „Cestovanie v hyperpriestore nie je ako práškovať polia.“ Keď som to pred rokmi počul vysloviť Hana Sola v prvom filme *Hviezdnych vojen*, nechápal som. Nerozumel som, čo tým chcel Han povedať.

Na paneli zablikalo zelené svetielko. Práve som si vydýchol, že ešteže je zelené a nie červené, keď sa rozozvučalo výstražné znamenie a pripomenulo mi, že v Zorbonovom chaotickom svete fungujú červená a zelená naopak. Fíha. Pozrel som sa na vznášajúci sa displej. Symbol znázorňujúci moju drobnú loď sa rýchlo približoval k veľkej tmavej škvrne vo vesmíre. Počkať, nemá taká tmavá škvrna aj nejaký názov?

Čierna diera!

Strhol som riadidlá do strany, aby som sa vyhol gigantickému vesmírnemu vysávaču. Okamžite som pocítil, ako loď zabočila a zmenu smeru potvrdili aj čísla na displeji. Zdalo sa, že katastrofe sa vyhnem, no bude to tesnotka. Zadržieval som dych, keď som sa kĺzal po okraji rozďavenej diery. Čas akoby spomalil, keď som sa pozrel cez

priezor do hrdla tej nekonečnej čierňavy. Bola černejšia než Chislehurstské jaskyne. Ako malý som žobronil, aby ma do nich otec vzal. Prechádzal som vtedy batmanovskou fázou a chcel som preskúmať potenciálnu Batjaskyňu. Oco nás so Zackom zaviedol do časti, kam turistický sprievodca nikdy nechodil. Hlboko v podzemí potom vypol baterku, *aby nás trochu postrašil*, ako nám vysvetlil neskôr. Nevedno ako, ale Zack vycítil, že sa bojím, a aj v tej tme mi nahmatal ruku. Hoci to bolo pred mnohými rokmi, aj teraz v kokpite interdimenzionálnej lode som cítil povzbudivý stisk bratových neviditeľných prstov.

Trup hrozivo škrípal pod náporom síl, čo sa opierali do krehkej lode. Cítil som, ako loď úplne zastala a pomaličky začala cúvať. Vŕahovalo ma to do hladnej čiernej diery. Ak sa nevymaním spod jej gravitácie, moja misia sa skončí, skôr ako sa vôbec začala. Potrebujem viac šťavy. Horúčkovito som si obzeral ovládací panel, kým mi pohľad nespočinul na najpravdepodobnejšom symbole. Udrel som doň palcom. Chvíľu sa nič nedialo a potom sa z ukrytých reproduktorov ozvali tóny klavíra a žena s čudne piskľavým hlasom spustila áriu. Na displeji sa zjavil oznam: Vesmírna klasika (remastrovaná). Namiesto turbomotora som aktivoval Zorbonovu výberku obľúbených skladieb. Hlas sa chvel a plápolal ako

voľné rukávy, a práve keď som si pomyslel: Čo je búrlivá výšina?, loď strhlo do strany a začala sa točiť. Stratil som nad ňou kontrolu. Automaticky naskočili záchranné systémy. Čalúnené podušky vo veliteľskom kresle sa nafúkli a obopli ma tesnejšie ako starká Maureen, keď k nám zavítala po dlhom čase. Autopilot získal kontrolu nad letovými systémami a zo stropu vypadla kyslíková maska.

Hlavný motor zaručal ako ocova stará fiatka v mrazi-
vé ráno. Trojka na displeji preskočila na štvorku a Zor-
bonova loď s vrčaním vystrelila z ústia čiernej diery. Bol
som voľný! Veliteľské kreslo povolilo babičkovské obja-
tie a s povzdychom úľavy som sa oprel dozadu.

Predpokladal som, že moja destinácia bola na Zor-
bonovom zozname už navštívených lokalít, a nemýlil
som sa. Naľakal som adresu a nechal loď, aby urobila
zvyšok. Zatiaľ čo som frčal vesmírom, dumal som nad
svojím epickým výletom. Bol som presne ako Superman,
ktorého poslali do bezpečia pred jeho zatrateným do-
movom. Až na to, že môj domov nebol úplne zatratený
a v komikse vypravil Supermana na cestu jeho otec. Ten
môj netušil, že som zmizol. Aspoň zatiaľ. No zistí to.
Ktohovie, či ho to vôbec bude zaujímať. Naši sa v po-
sledných dňoch takmer o nič nestarali. Zahnal som tú
neveselú myšlienku do temných zákutí svojej mysle, kde
sa môže skamošiť s ostatnými. Už nemalo význam obze-

rať sa späť – musel som dať veci do poriadku. A jediné, na čom záležalo, bola moja misia.

Na kontrolnom paneli zablikalo nové svetielko. Loď spomalila a vyskočila z hyperpriestoru. V tme bežného vesmíru sa predom mnou zjavila tretia planéta Zem.

Ibaže nie moja Zem.

Zorbonova loď prispôsobila rotáciu a vstúpila do atmosféry, pričom všetkým pozemským detektorom UFO s rachotom vyplazila futuristický jazyk, lebo displej ukazoval, že sa aktivovalo maskovanie, čo si poradí s každým zvedavým radarom. Trup lode sa rozžeravil do červena, a keď sa predierala cez horné vrstvy atmosféry, celá sa triasla. Prudko sa prerezala aj cez nízke oblaky a rýchlo sa ocitla nad zemou. Bola noc, ale oznam na displeji potvrdil, že podo mnou je Spojené kráľovstvo. O pár minút som už krúžil ponad juhovýchodný cíp krajiny a približoval sa ku konečnému cieľu, keď sa kdesi hlboko v lodi ozvala rana; klesli sme tak náhle, že môj žalúdok zostal päťsto metrov nad loďou.

„Zlyhanie autopristávacieho modu,“ zahrkútal centrálny počítač. „Prepínam na ručné ovládanie.“

Do dlane sa mi vtisol virtuálny joystick. Pristáť s loďou?! Hocikto iný by v takejto chvíli spanikáril. Ja nie. Nebol som predsa iba Luke Parker, školák a fanúšik komiksov.

Bol som *Megastar!*

Zorbon Rozhodovateľ ma obdaril superschopnosťami, aby som bojoval za pravdu, spravodlivosť a... no, pravdepodobne nie preto, aby som mu ukradol loď. Tak či onak, mal som superschopnosti. Vlastne, ak by som chcel, mohol som potiahnuť za páčku katapultu a letieť ďalej iba na vlastný pohon. Loď som ale potreboval – bola dôležitou súčasťou môjho plánu. Kombináciou klasických kontroliek, telekinézy a mojej prirodzenej geniality som vyrovnal loď a pripravil sa na pristátie. Vyhlíadal som si nenápadnú čistinku hlboko v lese a ďaleko od zvedavých pohľadov. Miesto, na ktoré nenarazí ani netypický psičkár na prechádzke. A tým nechcem povedať, že ten pes by bol netypický ako kólia krížená s obálkou – ale, radšej to nechajme tak.

Keď som sa pripravoval na zosadnutie, poryv vetra nadvihol jednu stranu lode, a skôr než som to stačil dorovnať, opačná strana zabrúsila o špičky stromov. Ani som sa nenazdal a padal som k veľkej budove osvetlenej viacerými reflektormi. Cez otáčajúci sa kokpit som zazrel akýsi sklad. Tesne predtým, ako som doň narazil, loď urobila čudný manéver a prešmykla sa cez strechu bez toho, aby ju – alebo mňa – zošrotovalo na franforce. V poslednej možnej sekunde sa mimozemské bezpečnostné systémy znovu aktivovali a loď pokojne pristála.

Otvoril som kokpit a vyskočil von. Blízke okolie zalievali výstražné svetlá z lode. Zdalo sa mi, že som pristál v niečej spálni. Aspoň to vyzeralo ako spálňa, no čosi tu nesedelo. Nikto v nej nebol. Niežeby jej obyvateľ ešte nezaliezol do postele, skôr to vyzeralo, že v nej ešte nikto nikdy nespál. Až vtedy som si všimol ostatné spálne usporiadané pozdĺž otvorenej chodby a niekoľko tabuliek s čudnými mimozemskými názvami. Okamžite mi došlo, kde som.

„IKEA,“ zamrmlal som.

Z lode som znovu začul hlas palubného počítača. „Aktivujem mód prispôsobenia sa prostrediu.“

Lod' začala meniť tvar a z klasického taniera s nohami sa transformovala na minimalistickú spálňu. O pár sekúnd z nej bola poschodová posteľ, rozkladací gauč a limetkovo zelená skriňa.

„Ploché balenie docielené,“ oznámil počítač, ktorý sa práve zmenil na nočnú lampu. Vedel som, že ide o lampu, lebo zakaždým keď prehovoril, svetlo zablikalo. Prisahal by som, že aj hlas mal iný. Ako detektív z tých škandinávskych seriálov, čo pozerajú mama s otcom. Svojím spôsobom to dávalo zmysel, keďže sa snažil splynúť s prostredím. Musel som uznať, že to maskovanie bolo geniálne. Jedna spálňa navyše sa v IKEI vždy stratí.

Lod' bola spoľahlivo ukrytá, tak som sa pobral von k najbližšej ceste. V chladnej noci ma striaslo, na chvíľu som si doprial pohľad hore na hviezdy a zamyslel sa. Ušiel som dlhú cestu. Vesmír je obrovský, ale multiverzum je neporovnateľne väčšie. Dokonca nekonečné. Preto som riskoval, aby som sa sem dostal. Preto a pre komiksy. Tie ma naučili, že v multiverze je všetko skutočné. Počínajúc planétami zo syra až po civilizácie, kde boli dominantnou formou života hyperinteligentné jednokolky, svety, čo stále brádzili dinosaury alebo ktoré obývali kovboji (jazdci na dinosauroch). Čokoľvek ste si predstavili, niekde tam vonku to existovalo. Počítal som s tým.

Napríklad, presne v tejto chvíli, neďaleko miesta, kde som stál, spala moja rodina vo svojich posteliach. Teda paralelná verzia mojej rodiny, ktorá si žila iný život: mama, otec, Zack a ja. Premeral som si cestu pred sebou.

Načase vyraziť a prebudiť ma.

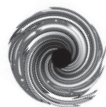
2 NIE JE TO ZÁKERNÝ ROBOTICKÝ HOCHŠTAPLER

„Vážne dúfam, že sa tu nezjavia Avengers,“ utrúsil Serge, ktorý vykúkal z domčeka na strome, „lebo už máme len kúsok slaného koláča.“

Niečo na tom bude. Nie na koláči, no v jednom sa nemýlil. Domček na strome bol plný superhrdinov. Všetci si hrkútali o tom, akí sú super, a pochutnávali si na malom občerstvení.

V jednom kúte si chrúmal párok na paličke Star Lad alias môj veľký brat Zack Parker. Vedľa neho Dark Flutter, inak známa aj ako moja kamoška a susedka Lara Leeová, srkala bublinkový jablkový džús z pohára na šampanské. A potom tu bol Megastar,

pravým menom Luke Parker. Áno, viem, aj ja sa tak volám. Vysvetlím, lebo tu sa to už začína trochu zamotávať.

Ten Luke Parker na druhom konci miestnosti prišiel z inej, takmer identickej Zeme, ktorá existovala v paralelnej dimenzii. Z toho, čo som pochopil z tej motanice, on a ja sme prakticky tá istá osoba – narodili sme sa, rástli, robili tie isté veci – kým sa osud nerozhodol, že sa naše cesty rozídu. A čo zapríčinilo tú zmenu?

Nešťastne načasované volanie prírody, nič viac.

Odskočil som si, aby som sa vycikal a prepásol som päť najdôležitejších minút v dejinách, keď do môjho domčeka na strome zavítal transdimenzionálny mimozemšťan menom Zorbon Rozhodovateľ a obdaril môjho brata superschopnosťami. Presne to isté sa stalo aj na paralelnej zemeguli, s jedným jediným rozdielom.

Ten druhý Luke to zadržal.

Keď dnu nakukol Zorbon, aby rozdal superschopnosti, bol tam. V jeho svete to bol *on*, nie Zack, kto sa stal Star Ladom. *Megastarom*. Bol to *on*, kto zabránil zničeniu planéty asteroidom Nemesis. A teraz bol tu. V *mojom* svete.

„Ten bol dobrý,“ rehotal sa Zack a tľapkal Megastara po chrbte. „Ty si taký vtipný.“

Zaťal som zuby, až mi zaškripali. Ten Druhý Luke tu nebol ani dvadsaťštyri hodín a už som v tom mal jasno.

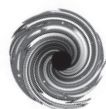
Nemal som ho rád.

Po prvé, odmietol sa nechať oslovovať Druhý Luke alebo Luke číslo dva, alebo Mega-Otravný-Luke. Vraj on je originál a ak by mal byť niekto uvádzaný pod čiarou, aby nedošlo k zámene, tak by som to mal byť ja. Toľká opovážlivosť! Žiaľ, zdá sa, že som jediný, kto s tým má problém. Podľa Zacka bol skrátka *do-po-pu-ku*, Serge, ako zvyčajne, slintal nad novým superhrdinom a Lara si s ním už dohovorila rozhovor pre školské noviny. Čo je však horšie, všetci si zaumienili, že ten Luke-čo-mu-z-očí-nekuká-nič-dobré a ja musíme byť najlepší kamoši, lebo sme skoro tá istá osoba.

Serge sa pri mne zjavil so strieborným podnosom plným akýchsi obalovaných rybích vecičiek. To on navrhol uvítaciu párty pre nováčika a postaral sa aj o občerstvenie.

Začudovane pokrútil hlavou. „Ako to, že svet je zrazu plný superhrdinov?“ Natrčil mi podnos. „Fritovaný morský jazyk s mangovým a limetkovým dipom?“

„Nie, vďaka.“ Odtlačil som mu ruku. „A čo je to za hudbu?“

„To je môj výber Sergeja Gainsbourga.“ Vytiahol hlas na prenosnom bluetooth reproduktore. „Môjho menovca.“

Zdá sa, že Serge dostal meno podľa nejakého chlapíka, ktorý škriekal, ako keď kloktáte ústnu vodu plnú štrku. Môj menovec práve dolieval pohár Lare a púšťal sa do rozprávania ďalšej náramne vtipnej historky, v ktorej opäť sám zachránil svet. Ten *druhý* svet.

Priplichtil som sa k Sergeovi a pošepol mu:

„Naozaj sme si istí, že to nie je zákerný robotický dvojník?“ Moja otázka mala svoje opodstatnenie, veď sme si sotva stihli vydýchnuť po tom, čo sme minulý mesiac narazili na podvodného kyborga a prekazili mimozemskú inváziu.

Serge si vzdychol. „Už sme si to prechádzali, *mon ami*, je pravý.“

Prskal som od rozhorčenia. „No dovoľ!“

„Ty si pravý, prirodzene,“ koktal Serge. „Ale aj *on* je pravý.“

Zavrčal som a vopchal si do úst kúsok ryby. „A čo tu vlastne robíš? Vieme len to, čo nám povedal: Že ho tu vysadil Zorbon Rozhodovateľ. Čo sme my – útulok pre superhrdinov?“

Serge si znovu vzdychol. „Som si istý, že čoskoro sa stane niečo, čo ohrozí existenciu sveta a rozpúta ďalšiu

vlnu hrôzy, bolesti a tráviacich ťažkostí. Ešte predtým by sme si však mohli dopriať chvíľku pohody a trochu si zamaškrtiť.“

Sledoval som, ako prešiel dokola domčeka a všetkým ponúkol z podnosu. Hej-Luke spokojne oslňoval ostatných svojou superskosťou. V jednej chvíli sa Zack smial tak veľmi, až sa takmer zadrhol pizzovým slimákom, a Megastar musel použiť svoju telekinézu, aby mu uvoľnil hrdlo. Potom sa bavili o práci, porovnávali si dĺžku plášťa a debatovali, čo je lepšie – celotvárová maska alebo škraboška na oči. Lara vysvetľovala, ako dokáže ovládať väčšinu malých zvierat okrem mačiek. Mačky neskrotí nikto. Potom všetkých nahrnula do radu a odfotovala si ich na svoj nový mobil, ktorý dostala, keď sa jej rodičia rozviedli.

Bola to čerstvá novinka. Ona s Carou bývali stále v dome na našej ulici, ale ich otec sa odsťahoval. Lara tvrdila, že to čakala už dávno, no aj tak bola ešte vždy nahnevaná. Vravel som jej, že mohli dopadnúť aj horšie. Keď sa rozišli Scarlet Witch a Vision, jemu vymazali spomienky, jej preskočilo a zistili, že ich dvojčky boli úlomkami duše démona. Myslím, že to jej pomohlo pozeráť sa na veci inak. V škole poznám kopec deciek, ktorých rodičia nežijú spolu. Okrem toho, podľa mňa to malo aj pozitívnu stránku. Hoci by

sa mi nepáčilo, ak by sa mama s ocom rozviedli, keď sa rozišli rodičia Georgea Bartona, dostal iPad. A súdiac podľa Larinho nablýskaného nového smartfónu, medzi rozchodom rodičov a špičkovými elektronickými zariadeniami existuje nejaký súvis.

Lara komandovala Megastara a ostatných ešte do jedného záberu. Traja super-kamoši a Serge si vôbec nevšimli, že tam nie som. Čo je pochopiteľné, keďže ja som stál medzi nimi, vtipný a očarujúci. Ja. Nie-ja.

Mojím najväčším želaním na svete bolo stať sa super-hrdinom – a splnilo sa mi to. Správne želanie, správna osoba. Len nesprávny svet. Bolo to také čudné.

„Toto je také čudné,“ vyslovil Luke-Ktorého-Dnu-Dovliekla-Schrödingerova-Mačka. „Hej, Druhý Luke, nevibruj tam ako smutný elektrón. Poď sem a bav sa.“

On teraz volá mňa Druhý Luke? Už zašiel prida-leko. Mimochodom, či paralelná dimenzia to bola? „Ak by som bol elektrón, tak iba ak z kvantového poľa a pokojne by som dokázal byť na dvoch miestach na-raz,“ odvrkol som. „Takže by som mohol stáť tu a byť aj tam s vami. V tej istej chvíli.“

Vtom všetci zmlkli. Asi ich ohúrila moja pohotová reakcia.

„No, to aj si,“ zaškeril sa na mňa Megastar, čím odhalil dva rady žiarivo bielych zubov. V jeho dimenzii boli zubné pasty asi oveľa vymakanejšie.

„Chvastúň,“ zašomral som a namosúrene som k nim podišiel.

„Tu sa postav,“ prikázala mi Lara. „Serge, aj ty. Chcem fotku, kde budeme všetci.“

Zamiešal som sa medzi nich a Lara zdvihla telefón na skupinovú selfie.

„Nie tak blízko, Druhý Luke,“ varoval ma Megastar. „Ty a ja si musíme dať veľký pozor, aby sme sa *nikdy* jeden druhého nedotkli. Aj bez toho už šponujeme realitu na maximum, keď existujeme v jednej dimenzii. Sme ako hmota a antihmota. Prirodzene, ja som hmota. Pre dobro sveta si udržuj dostatočný odstup, prosím.“

To sa dalo čakať. V komiksoch a filmoch išlo o častý problém. Keď sa hmota a antihmota dotkli, zvyčajne to vyústilo do konca sveta alebo niečoho podobne nepríjemného.

Ozvalo sa cvaknutie fotoaparátu a Lara skontrolovala záber. „Pekný.“

Megastar sa načiahol za chlebičkom na Sergeovom podnose. „Stačí, aby sme sa o seba obtreli a hviezdy skolabujú, a to povedie ku koncu všetkého – Hopla!“

